

Memoriu referitor la apostazia Mitropolitului Nicolae Corneanu și a Episcopului Sofronie Drincec

**Prea Fericite Părinte Patriarh Daniel,
Înalt Prea Sfințiți Părinți Mitropoliti,
Prea Sfințiți Părinți Episcopi și Episcopi Vicari,**

Ca mădulare ale trupului lui Hristos, cu multă mâhnire am fost martori în ultimele săptămâni la tulburarea care, din pricina purtării scandaloase a mitropolitului Nicolae al Banatului și a episcopului Sofronie al Oradiei, s-a abătut asupra vieții Bisericii noastre Ortodoxe. Suntem conștienți că Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române trebuie să se pronunțe mai întâi de toate în chestiunile ce privesc păzirea dreptei credințe în desăvârșita comuniune cu învățătura Sfințelor Sinoade ale Bisericii. Dar, întârziindu-se discutarea cazurilor până în data de 8 iulie, am constatat cu îngrijorare sminteala și tulburarea care se răspândesc tot mai mult în poporul ortodox, precum molima atunci când nu este ținută sub control prin punerea în carantină a celor infestați. Ne referim la acele luări de poziție, manifestații, întruniri și perfide campanii de presă care s-au desfășurat concertat în ultimele săptămâni, toate în scopul creării confuziei, intimidării și influențării Arhierilor Voastre în hotărârea pe care e necesar să o luați în viitorul Sinod.

Este vorba de articole de genul scrisorilor deschise scrise de profesori precum Cristian Bădiliță sau Teodor Baconski, de manifestații precum cea care a avut loc la Timișoara în data de 14 iunie, de acțiunea de adeziune organizată de un grup de intelectuali¹ și a altor acțiuni care au un caracter preponderent ideologic și sunt instrumentate, conform indiciilor, din zona politicului. Ceea ce-i leagă pe toți acești susținători ai actului de apostazie al mitropolitului Nicolae este înstrăinarea de viața Bisericii Ortodoxe, de perspectiva mântuirii prin dreapta credință. Unii dintre aceștia, deși se declară ortodocși, lăsându-se influențați de mediul spiritual al culturilor occidentale în care trăiesc, se arată solidari mai mult cu viața și cu spiritul Bisericii Catolice, unde se și împărtășesc², decât cu Maica noastră Biserică Ortodoxă, pe care nu pierd nici un prilej să o împrăste cu noroi. Alții aparțin altor culte și religii³, iar cei ce-și zic intelectuali fac parte dintre acei care cu emfaza unei superiorități evident superficiale nu ratează nici o ocazie de a se exprima critic la adresa Bisericii, ei înșiși fiind doar niște vizitatori ocazionali ai sfințelor locașuri ortodoxe, iar nu mădulare vii ale Bisericii lui Hristos. **Spre exemplu, unul dintre principalii „intelectuali” care somează Sfântul Sinod să nu-l pedepsească pe arhierul Corneanu este scriitorul Daniel Vighi, semnat, alături de alți mari „intelectuali”, al Apelului pentru eliminarea icoanelor din școli.**

În fața acestei campanii susținute de cei care se erijează în judecători ai Bisericii Ortodoxe a neamului, dintre care mulți nici măcar nu sunt botezați ortodox, am

1 Este vorba despre Apelul așa-zisilor intelectuali români.

2 A se vedea declarațiile publice ale lui Cristian Bădiliță, unul dintre denigratorii susținuți ai memoriei Prea Fericitului Patriarh Teoctist și ai Bisericii Ortodoxe Române în general.

3 La mitingul de susținere a lui Corneanu desfășurat pe 14 Iunie 2008 la Timișoara au participat, alături de aproximativ 300 de catolici și greco-catolici, 80 de evangheliști și câțiva evrei.

socotit a fi o lașitate și o trădare a adevărului lui Hristos tăcerea noastră⁴, a celor care, deși nevrednici fiind, aflăm în Biserica Ortodoxă nădejdea și mântuirea, acoperământul și viața, într-o lume în care, sistematic, ni se răpește aproape totul. Este de nejustificat a păstra o poziție de neimplicare în războiul pe care vrăjmașii lui Hristos îl duc împotriva Bisericii, lăsând ca răspunderea aceasta să apese întreagă numai pe umerii arhierilor voastre. Ca membri ai trupului lui Hristos, Biserica ne poruncește prin Sfintele Canoane și prin Sfinte Sinoade⁵ să veghem, după putere, la apărarea adevărului, la păzirea dreptei credințe.

Având în vedere toate acestea, am gândit această scrisoare ca pe un răspuns la judecata lui Hristos, atunci când va veni să judece toate neamurile și când, mai cu seamă nouă ortodocșilor, ni se va cere socoteală de păzirea fără de meteahnă a dreptei credințe revelate, transmisă nouă de Sfinții Apostoli și Sfinții Părinți. Întru acestea avem nădejdea că următoarele rânduri nu ni se vor socoti ca necuviincioasă îndrăzneală, ci mai curând vor fi primite de arhierile voastre după chipul în care păstorul cel bun ia aminte la tulburarea pe care o aduce turmei apropierea amenințătoare a fiarelor sălbatice.

Mult ne-au încurajat la scrierea acestor rânduri epistolele a doi dintre cei mai mari duhovnici români în viață (părintele Arsenie Papacioc și părintele Iustin Pârvu) și a părinților din Sfântul Munte Athos. Este pentru prima oară când părinții pustiei se adresează Bisericii Ortodoxe Române, și aceasta nu s-ar fi întâmplat dacă, într-adevăr, momentele pe care le traversează Biserica noastră nu ar fi extrem de grave.

Mitropolitul Nicolae Corneanu în deplină comuniune cu greco-catolicii, elementul de legătură între comunism și catolicism

Mitropolitul Nicolae al Banatului este cel care, imediat după căderea comunismului, a impresionat întreaga lume românească prin pocăința publică pe care a făcut-o: „da, am colaborat cu securitatea și regret aceasta”, afirma, lacrimogen, mitropolitul, lăsând totuși să se înțeleagă că a fost constrâns la aceasta de vremurile grele prin care a trecut poporul român. Lumea l-a iertat, îndrăgit și chiar admirat pentru curajul de care a dat dovadă. Astfel, în fața lumii, Nicolae al Banatului devenea brusc modelul după care erau judecați toți ceilalți ierarhi ortodocși, musturarea vie a tuturor ierarhilor care colaboraseră cu securitatea.

Parcurgând însă dosarul de securitate al mitropolitului Nicolae publicat ulterior, constatăm că acesta nu a fost deloc un simplu colaborator al securității. S-a remarcat încă din perioada anilor '50 ca un fidel slujitor al regimului comunist. El nu a fost un informator formal, cum se impunea în perioada comunistă aproape tuturor celor care aveau funcții de răspundere în Biserică, un om care mima fidelitatea față de regim în timp ce lupta ca să nu-i vatăme pe ceilalți, lucru pe care mulți l-au făcut. Dimpotrivă, s-a dovedit un slugarnic informator, lucru pentru care a fost răsplătit cu sume semnificative de bani și a fost, după cum se precizează în dosar, „promovat în

4 În timpul anchetelor, Sfântul Maxim Mărturisitorul afirmă că: „Tăcerea asupra acestor cuvinte (ale adevărului) este suprimarea acestor cuvinte. Căci zice Duhul Sfânt, prin Prorocul: Nu sunt graiuri, nici cuvinte ale căror glas să nu se audă [Psalm 18, 3]. Așadar, cuvântul care nu este rostit, nici nu mai există.” În *Maxim Mărturisitorul și tovarășii lui întru martiriu*, Deisis, Sibiu, 2004, p. 161.

5 „La noi n-au putut niciodată nici patriarhul și nici sinoade să introducă lucruri noi, pentru că apărătorul religiei este însuși corpul Bisericii, adică poporul dreptcredincios însuși care vrea ca religia să-i fie veșnic neschimbată.” *Enciclica Patriarhilor de la 1848*, vezi traducerea făcută de T.M. Popescu în revista *Biserica Ortodoxă Română*, an LIII, 1935, nr. 11-12.

funcțiile de episcop și mitropolit”. Ajuns în acest post, în loc să-i acopere pe cei urmăriți de poliția politică, așa cum se străduia să facă vrednicul de pomenire patriarh Iustinian, el îi persecuta sau îi îndepărta sistematic pe oamenii valoroși ai Bisericii. Desființa posturi, comasa parohii și limita propovăduirea dreptei credințe cu o eficacitate rară⁶. Toate le făcea însă în deplină consecvență cu credința sau ateismul pe care-l mărturisea în fața organelor de securitate: „Se manifestă ca unul ce nu crede în preceptele și dogmele bisericesti, fiind convins că Biserica a fost întotdeauna un mijloc de înșelare a maselor populare. [...] A rezultat că s-a preocupat de studiul științei marxist-leniniste și de însușirea ei, ce l-au făcut să fie convins de netemeinicia dogmelor pe care încă mai trebuie să le apere și în același timp să-și dea seama perfect că viitorul nu poate aparține decât comunismului.”⁷

Așadar, acest om plătit de comuniști cu sume apreciabile pentru serviciile îndeplinite până la momentul 1989, se arată dintr-o dată, după căderea regimului, „muștrat de conștiință”, un model de pocăință pentru ceilalți ierarhi, pentru țara întreagă.

Dacă nu am lua în considerare faptul că pocăința Mitropolitului Nicolae a intervenit abia în clipa în care multora le tremurau scaunele de frica consecințelor pe care le-ar fi putut avea înlocuirea oamenilor fostului regim, dacă am trece peste declarațiile atee pe care le făcuse pe parcursul a 42 de ani de activitate în slujba miliției comuniștilor – căci unde este ateism nu încapă pocăință –, dacă nu am lua în seamă faptul că o pocăință sinceră ar fi presupus retragerea din funcție pentru ca, ascuns de ochii lumii, să aibă timpul să-și plângă păcatele sau ticăloșiile, am putea crede că, într-adevăr, mitropolitul Nicolae s-a pocăit sincer la începutul anilor '90. Desigur însă că adevărata pocăință nu se face în fața și de ochii oamenilor, ci în fața lui Dumnezeu și a Bisericii căreia i-a greșit, împotriva căreia a luptat aproape 42 de ani.

Rămânerii în scaunul mitropolitan i se putea găsi o singură justificare: intenția de a repara răul produs Mitropoliei Banatului de-a lungul timpului. Mai concret, dacă în timpul comuniștilor a comasat parohii și a lipsit pe credincioși de preoți și Biserica, acum ar fi trebuit să construiască noi biserici; dacă atunci i-a înlocuit pe oamenii competenți, valoroși și cu conștiință creștină cu cei fideli regimului și incompetenți, acum ar fi trebuit să-i atragă pe oamenii cu viață duhovnicească și dedicați Bisericii; dacă timp de câteva zeci de ani a sabotat propovăduirea cuvântului lui Hristos, acum era cazul să cultive cu toată râvna și acrvia învățătura de credință, cateheza și pastorația ortodoxă.

Din păcate, faptele mitropolitului Nicolae au dovedit că schimbarea sa nu a fost în sensul unei înnoiri duhovnicești și pastorale ortodoxe, ci către o reorientare a vectorului de acțiune ideologică. Adică și-a schimbat temeiurile ideologice pe care-și construia politica de subminare a Bisericii din interiorul ei.

6 „În anul 1962, a fost promovat în funcția de Mitropolit al Banatului în locul lui /.../. /.../ În această perioadă, agentul POPA VASILE a fost folosit atât pe plan intern cât și extern. Pe plan intern, în principal, a fost folosit pentru reducerea activității religioase în eparhia Banatului, indicându-i-se și luând o serie de măsuri în acest sens (înlocuirea elementelor prea fanatice și a celor compromiși care funcționau în cadrul aparatului de conducere al eparhiei, înlocuirea unor cadre didactice în cadrul seminarului teologic din Caransebeș, reducerea numărului de elevi, /.../ comasarea unor parohii și reducerea numărului de preoți etc.). Este de menționat că toate aceste probleme au fost discutate cu el în prealabil, unele măsuri fiind propuse chiar de agent.” Vezi Decizia nr. 2410/28.08.2007 a Colegiul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității.

7 Idem.

1. În primul rând, în loc să ridice locașuri de cult ortodoxe, mitropolitul Nicolae a cedat cu un sentiment de „ușurare⁸”, după cum singur afirmă, peste 50 de biserici și catedrala din Lugoj greco-catolicilor, de fapt misiunii catolice în România.

2. Ulterior - un fapt extrem de grav - îi reprimea la slujire pe preoții caterisiți în eparhiile din mitropolia sa și din mitropoliile vecine, oferindu-le în mod anticano-nic posturi în Arhiepiscopia Timișoarei, parcă pentru a-i răsplăti astfel pentru că, batjocorindu-l pe Hristos prin viața și pastorația lor, fuseseră depuși din treapta preoțească. Ne miră faptul că atâta vreme i s-a trecut cu vederea arhiereului Nicolae această gravă încălcare a canoanelor: a celor apostolice (10, 11, 12), ale Sfintelor Sinoade Ecumenice (5 I, 17 Trulan) și a celor hotărâte în cadrul Sinoadelor Locale (9 Cartagina). În mod limpede toate aceste canoane hotărâsc: „Clericul care se roagă cu un preot afurisit să se caterisească și el⁹”, iar: „Dacă vreun cleric afurisit (sau lipsit de scrisoare canonică, 17 Trulan¹⁰), încă neprimit în comuniune, mergând în altă cetate ar fi primit fără scrisori de recomandare să se afurisească și cel care l-a primit (episcopul sau mitropolitul) și cel primit.¹¹”

3. În privința apărării dreptei credințe, mitropolitul Nicolae Corneanu a depășit și cele mai sceptice așteptări:

a) Devine cel mai mare prieten și susținător al greco-catolicilor și al romano-catolicilor de la noi, afirmând chiar că greco-catolicismul „a fost o necesitate de ordin istoric pentru români¹²”, iar noi va trebui să-l recunoaștem pe „Papa drept cap al Bisericii, ca o concluzie a unității creștinismului¹³”, afirmație care singură îl taie de la trupul mistic al Bisericii, implicit îl exclude din demnitatea de arhiereu ortodox.

Ne întrebăm: Oare dintr-o necesitate istorică sute de biserici și mănăstiri au fost arse sau dărâmate cu tunul de catolici? Oare masiva emigrare peste munți în Moldova și Țara Românească a unor sate de ortodocși pentru a-și putea păstra credința ortodoxă a constituit și ea o necesitate istorică? La fel, distrugerea monahismului în Transilvania, torturarea a mii de țărani ortodocși, confiscarea pământurilor și a averilor sunt incluse în aceeași necesitate istorică? De asemenea, nu putem înțelege cum concepe mitropolitul Nicolae recunoașterea primatului papal, atâta timp cât infailibilitatea și primatul au fost și sunt considerate învățături eretice care-l situează pe posesorul lor, Papa, în fruntea apostaziilor istoriei Bisericii.

b) Mitropolitul Nicolae Corneanu se erijează și în apărător al diverșilor sectanți pe care-i încurajează în lucrarea lor prozelitistă. Înmulțirea numărului sectarilor în Timișoara și împrejurimi este un fapt care dovedește afinitatea și sprijinul activ pe care Mitropolitul Banatului nu a ezitat să și le arate fățiș chiar în paginile oficiosului acestei Mitropolii. De altfel, recenta subscriere la invitația făcută de Nicolae al Banatului evanghelistului Franklin Graham de a veni în România spre evanghelizarea poporul român¹⁴ este cea mai bună dovadă a lipsei de integritate a cugetării ortodoxe a ierarhului român. Astfel, inclusiv cu concursul Bisericii Ortodoxe a Banatului, reprezentată prin mitropolitul Corneanu, va fi organizat în

8 *Formula As*, anul 2004, nr. 611.

9 *Canoanele Bisericii Ortodoxe*, ediția Floca, 1991, p. 14.

10 *Ibidem*, p. 110.

11 *Ibidem*, p. 14.

12 *Formula As*, anul 2004, nr. 611. În interviul realizat la întâlnirea Asociației Ziariștilor și Editorilor Creștini (AZEC) din 4 iunie 2008, mitropolitul Corneanu și-a reafirmat cu nonșalanță această „convingere”.

13 *Ibidem*,

14 Mitropolitul Nicolae Corneanu i-a scris lui Franklin Graham: „Acum, când ne-am câștigat libertatea prin sacrificii și sânge vărsat, împreună cu frații din bisericile evanghelice, mă alătur creștinilor ortodocși din țara noastră și vă adresez invitația să susțineți o cruciadă evanghelistică în luna iulie 2008.”

Timișoara în perioada 2-4 iulie Festivalul Speranței, anunțat drept cea mai mare acțiune de evanghelizare desfășurată după 1990 în România. Să considerăm oare a fi un motiv de mândrie deschiderea aceasta fals ecumenică singulară în lumea ortodoxă și credem și catolică pe care o dovedește mitropolitul, pe care de acum, oricât ar vrea unii, nu mai putem să ni-l revendicăm numai noi ortodocșii?

c) Activitatea de o viață a mitropolitului Nicolae Corneanu în slujba celor mai diverse interese a fost încununată la data de 25 mai 2008 cu împărtășirea din același potir cu Alexandru Mesian, episcopul greco-catolic de Lugoj, primind ostia chiar din mâna lui Francisco Javier Lozano, Nunțul Papal în România. Ca o concluzie a acestui eveniment, pe 4 iunie, în intervenția avută la dezbateră organizată de AZEC, mitropolitul Corneanu afirmă că s-a împărtășit chiar cu Trupul și Sângele lui Hristos, nesocotind prin aceasta întreaga Tradiție a Bisericii Ortodoxe, care interzice cu desăvârșire împărtășirea cu schismaticii sau ereticii prin nenumărate Sfinte Canoane (45, 46, 64, Apost. 1, Sin. III Ec.; 32, 33, 37 Laodic.). Sfântul Atanasie cel Mare, alături de Sfântul Teodor Studitul și alți mari părinți ai Bisericii, descrie în cele mai grele cuvinte actul împărtășirii cu ereticii: „Împărtășania de la eretic înstrăinează pe om de Dumnezeu și-l predă diavolului”.¹⁵

Până la această dată, mitropolitul Corneanu a tot afirmat că nu regretă deloc ceea ce a făcut și îi pare rău doar de discuțiile pricinuite de aceasta. Cu alte cuvinte, dacă nu s-ar fi iscat discuții, totul era în desăvârșită regulă... Mai mult, acum își construiește cu ajutorul eterodocșilor o apologie total neîntemeiată teologic. În acest context, se pune întrebarea: dacă la ședința Sfântului Sinod, constatând că nu mai există pentru el nicio ieșire, mitropolitul Corneanu, reactivând gestul din 1990, și-ar cere iertare, afirmând că regretă cele întâmplare, mai este oare just să credem în sinceritatea pocăinței sale? Mai poate fi crezut și iertat? Da. Dar nu ca episcop ortodox. Altfel, va sminti în continuare poporul binecredincios, conducându-l fie către actul de apostazie al împărtășirii cu ereticii, fie la trecerea la sectarism sau stilism, sau, în sfârșit, la îndrumarea credincioșilor către un soi de credință marcată în principal de diluarea dogmelor și învățăturilor Bisericii noastre și la un relativism total, care va cangrena Trupul Bisericii lui Hristos.

Cu siguranță că pentru „intelectualii” ortodocși, pseudo-ortodocși și eterodocși care au sărit în apărarea mitropolitului, cele 15 canoane care condamnă cu caterisirea sau afurisirea acțiunile mitropolitului Corneanu nu au nici o relevanță. Ne mirăm însă cum admirația și râvna apologetică a acestora nu a fost diminuată deloc de dezvăluirea trecutului comunist al mitropolitului, cel mai important agent secret și informator infiltrat în ierarhia BOR.

Laslo Tokes, Doina Cornea, Daniel Vighi, Cornel Ungureanu și alți campioni ai luptei împotriva comunismului și a foștilor comuniști sunt astăzi principalii apărători ai mitropolitului Corneanu - Popa Vasile, după unul din numele sale conspirative. Tocmai aceia care până mai ieri denigrau Biserica Ortodoxă, acuzând-o de colaboraționism, care cultivau neîncrederea credincioșilor în proprii ierarhi, care cereau deschiderea dosarelor și înlăturarea celor compromiși, care se opuneau alegerii patriarhului României dintre cei care au semnat fie și numai o notă informativă cu caracter formal, acum sunt disperați că unul din cei mai fideli

¹⁵ Și mai mult, Sfântul Atanasie afirmă că: „În Euharistie pâinea ereticilor nu e trupul lui Hristos... După măsura deosebirii dintre lumină și întuneric, așa e deosebirea dintre împărtășania drept slăvitoare și cea ereticească: cea drept slăvitoare luminează, cealaltă întunecă...”. *Către Serapion, epist. 1, P. G. 26, col 593 CA.*

slujitori ai comuniștilor este pe cale să fie înlăturat pe drept din „postul” în care fusese numit de comuniști. Acest comportament decriptează foarte bine adevăratul scop al campaniilor de denigrare a BOR desfășurate după 1990. Nu faptul că se colaborase cu comuniștii era esențial¹⁶, ci însăși posibilitatea de a defăima și lovi Biserica pe baza acestei acuze. Ca urmare a aplicării acestei strategii s-a reușit provocarea schismei în Biserica Ortodoxă din Estonia, Ucraina și Bulgaria.

Prin urmare, faptul că aceiași oameni care în general atacă Biserica Ortodoxă acuzând-o în special de colaborarea cu comuniștii apără astăzi cu atâta zel pe fostul agent comunist Nicolae Corneanu ne demonstrează că miza conflictului este mult mai mare. Cu ajutorul comunismului nu s-a reușit ruperea Bisericii Ortodoxe Române precum s-a întâmplat în celelalte țări din blocul sovietic, acum însă s-a ivit sau s-a creat o nouă posibilitate: intercomuniunea cu greco-catolicii, aceiași care, prin glasul unei Doina Cornea, erau recomandați după 1990 ca alternativa unui creștinism românesc neîntinat de comunism. Nicolae Corneanu devine astfel simbolul legăturii interioare existente între greco-catolicism și comunism: lupta împotriva Bisericii Ortodoxe. Va cădea oare de această dată poporul român în noua cursă care i se întinde?

Cât de semnificativ este cazul Corneanu pentru campania murdară dusă împotriva neamului și Bisericii Ortodoxe rezultă din memoriul adresat la data de 25 iunie 2008 Parlamentului European de către Tókéş László, deputat în Parlamentul European, Csúry István, episcop în exercițiu al Eparhiei Reformate de pe lângă Piatra Craiului, Nicolae Anușcă, prim consilier al Arhiepiscopiei Greco-Catolice din România, Máthé Dénes, prim curator al Bisericii Unitariene din Transilvania, Kovács Gyula, vicepreședintele Comunității Baptiste din România¹⁷. Întorcând totul pe dos și numind minciuna adevăr, reprezentanții bisericilor „surori” acuză statul Român de discriminare religioasă și favorizare a BOR. De ce? Chipurile, pentru că nu li s-ar retroceda proprietățile, pentru că nu li s-ar acorda drepturi egale la educație, pentru că nu primesc alocații de la stat, drepturi de care Biserica Ortodoxă s-ar bucura deplin. Oricine știe însă că lucrurile stau tocmai invers, precum în anecdota cu hoțul care strigă: „săriți! hoții!” În continuarea memoriului se reclamă reluarea deschiderii dosurilor ierarhilor și preoților ortodocși, prin urmare, reactivarea campaniei de denigrare și subminare a încrederii credincioșilor Bisericii în propriul cler, campanie care demarează de fiecare dată când trebuie șantajată Biserica¹⁸. Noua „vânătoare de vrăjitoare” are un scop foarte precis, după cum reiese din ultima parte a memoriului. Este vorba de susținerea, în mod paradoxal, a comunistului Nicolae Corneanu, care este deplâns la cel mai înalt for al Europei pentru că nu-i este înțeleasă dragostea ecumenică și este „hărțuit” de ortodocși. **Deși întotdeauna în conflict, catolicii, protestanții și neoprotestanții își găsesc în scrisoarea către Parlamentul European un numitor comun care-i unește dincolo de orice animozitate: lupta împotriva Ortodoxiei.**

16 S-a dezvăluit ulterior că mulți dintre intelectualii contestatari au fost agenți ai regimului comunist.

17 Vezi site-ul Parlamentului European.

18 Ultima acțiune de blamare a Bisericii a avut loc în preajma alegerii noului patriarh al BOR.

Sofronie Drincec, episcop al greco-catolicilor din Bihor?

Pe urmele Mitropolitului Nicolae Corneanu pășește îndeaproape și episcopul Sofronie Drincec. La scurtă vreme de la întronizare, Sofronie al Oradiei se remarcă prin antipatia puternică pe care o trezește majorității preoților și a poporului drept-credincios al eparhiei păstorite. Motivele?

Din primele luni de arhipăstorie, tânărul episcop a surprins prin comportamentul indecent și umilitor manifestat față de vrednicul de pomenire Ioan Mihălțan, fostul episcop al Oradiei. În paralel, a creat o impresie neplăcută prin amestecarea acțiunii politice cu viața bisericească¹⁹, dar mai cu seamă prin manifestarea unei atitudini dictatoriale străine de duhul Bisericii Ortodoxe²⁰. Cel mai grav este însă faptul că episcopul ortodox Sofronie se comportă ca un avocat al intereselor romano-catolicilor și ale greco-catolicilor în Biserica Ortodoxă Română, și în acest mod el contribuie la generarea de conflicte între ortodocși și greco-catolici și, încă mai mult, îi împinge pe păstoriții săi pe calea apostaziei. Iată cum înțelege Sofronie al Oradiei să-și păstorească turma:

1. Pedepsește și îndepărtează pe preoții care au o atitudine ferm ortodoxă; „preoții care au litigii în parohii sau alte divergențe cu greco-catolicii nu sunt primiți deloc în audiență”²¹.

2. Pedepsește pe preoții ortodocși care, cu ocazia a diverse întruniri interconfesionale la nivel local, nu acceptă să primească binecuvântarea episcopului greco-catolic, deși acest act este condamnat de canoane, „căci nu se cuvine a primi binecuvântările ereticilor, care sunt mai mult absurdități decât binecuvântări”²².

3. În cadrul întrunirii de dialog desfășurat între reprezentanții episcopiiilor ortodoxe și greco-catolice din Bihor, care a avut loc în data de 31 octombrie 2007 la Mănăstirea Sfintei Cruci din Oradea, episcopul Sofronie Drincec hotărăște ca împreună cu episcopul greco-catolic al Oradiei „să ofere un exemplu de slujire împreună de Bobotează și de Paști, pentru ca acest exemplu să fie urmat apoi de preoții și credincioșii ortodocși.”²³ Oare Sofronie, episcopul ortodox al Oradiei, a cerut încuviințarea Sfântului Sinod al BOR (încuviințare pe care n-ar fi putut să o primească niciodată) înaintea încălcării prin această acțiune a celor mai importante canoane ale Bisericii Ortodoxe?!

4. Într-adevăr, la data de 6 ian. 2008, în cadrul Sfintei Liturghii săvârșite la prăznuirea Botezului Domnului, episcopul Drincec sfințește aghiazma mare împreună cu episcopul greco-catolic, după care străbate străzile Oradiei împreună cu acesta, producând confuzie și tulburare între credincioșii ortodocși. Se pare că acest ierarh se consideră deasupra Sfintelor Sinoade și a întregii Tradiții ortodoxe care pedepsește acest act mai aspru decât uciderea²⁴: „Episcopul, sau Presbiterul, sau

19 „Atitudinea sfidătoare față de unele autorități locale și județene pe care refuză să le primească în audiență cum a fost și cazul fostului prefect de Bihor Ilie Bolojan, a primarului Ioan Mocioran de la comuna Curățele și exemplele pot continua. Discriminarea pe criterii politice și în funcție de interese ale unor autorități locale și județene.” Extras din memoriul adresat Mitropolitului Bartolomeu Anania de către 45 de preoți ai protopopiatului Beiușului.

20 Impune o dictatură a monologului, „neacordând preoților în ședințele protopopești dreptul la cuvânt, umilindu-i pe cei ce au alte opinii, diferite de ale Preasfinției sale.” Ibidem.

21 Ibidem.

22 Can. 32 Trul. Vezi și 46, 64 Ap.; 19 Sin. I Ec.; 7 Sin II Ec. etc.

23 Din memoriul adresat Mitropolitului Bartolomeu Anania de către 45 de preoți ai protopopiatului Beiuș.

24 „Este oprit ca membrii Bisericii sau clericii să se roage împreună cu ereticii și este de-a dreptul o infrațiune de gravitatea crimei slujirea celor sfinte împreună cu aceștia, dacă provin dintre clerici... căci ce

Diaconul, împreună cu ereticii rugându-se, numai să se afurisească; Iar de au dat lor voie, ca unor Clerici a lucra ceva, să se caterisească”²⁵.

5. Ca să completeze registrul actelor eretice condamnate de Sfintele Sinoade, episcopul Sofronie Drincec numește pe preotul greco-catolic Vorobciuc Florin, provenit de la parohia greco-catolică Ceica lângă Beiuș, pentru a sluji la o parohie ortodoxă de gradul I (Girișul Negru, lângă Tinca). Numirea în parohie, realizată în urma unei discuții purtate cu episcopul Sofronie, a avut loc ca și oricare alt transfer între două parohii ale aceleiași Episcopii. Greco-catolicului nu i s-a făcut slujba obișnuită de venire la Ortodoxie, adică minimum lepădările de învățătura eterodoxă și mirungerea, iar hirotonirea acestuia ca preot ortodox nici nu s-a mai pus în discuție.

Prin urmare, parohia ortodoxă Girișul Negru a ajuns astfel să fie păstorită de un preot greco-catolic. Ne întrebăm: în ce măsură tainele săvârșite de acest preot sunt valide, în ce măsură credincioșii pot afirma că se împărtășesc din mâinile lui cu Trupul și Sângele Domnului? Dar oare, aflarea în comuniune a acestui preot cu episcopul Sofronie nu pune sub un mare semn de întrebare continuarea prezenței și a lucrării harului prin mâinile acestui episcop? Căci: „de au dat lor voie, ca unor Clerici a lucra ceva (ereticii sau schismaticilor), să se caterisească”, spun Sfinții Părinți în Sfintele Canoane ale Bisericii.

Pe de altă parte, cum poate fi receptată numirea unui greco-catolic pentru o parohie ortodoxă? Faptul este incalificabil. În același timp, pentru nenumărații absolvenți ai facultăților de teologie ortodoxă din Oradea și din alte orașe ale țării nu există parohii pe seama cărora să poată fi hirotoniți.

6. Nu în ultimul rând, episcopul Sofronie, ca și Nicolae al Banatului, este un mare partizan al retrocedărilor și al cedărilor de locașuri ortodoxe acelora care, în urmă cu câteva sute de ani, le dăduseră foc sau le confiscaseră. Astfel, în cadrul întrunirii de dialog din data de 31 octombrie 2007, episcopul Sofronie propune a se ceda o biserică acolo unde sunt două chiar dacă această biserică a fost câștigată în instanță de către ortodocși. De asemenea, Sofronie, ca un adevărat «păstor» (al cui?) care veghează la mântuirea credincioșilor (greco-catolici?!), impune ortodocșilor retrocedarea locașurilor de cult în situații în care acestea revin unei comunități formate din doar 4-5 persoane, în timp ce câteva sute de credincioși ortodocși rămân în acest fel fără biserică. Soluția pe care o găsește „ingeniosul” episcop este ca ortodocșii să slujească alternativ sau împreună cu greco-catolicii în aceeași biserică, adică, să-i împingă pe credincioșii ortodocși la propria lui apostazie.

Pentru a-și atinge țelurile „sfinte”, Sofronie îndeamnă trupele speciale să intre cu forța în biserică peste credincioșii și preoții ortodocși pentru a-i scoate cu forța de acolo²⁶. Aici se dezvăluie cel mai bine «dragostea» acestui episcop pentru turma

înseamnă intercomuniunea «in sacris» cu ereticii? Nimic altceva decât a face cauză comună cu aceștia.”, *Canoanele Bisericii Ortodoxe*, ediția Floca, p. 31.

25 Can. 45 Apost. Vezi și 10, 11, 46, 64, 65 Apost. ; 2, 4 Sin III Ec.; 6, 9, 32, 33, 34, 37 Laodic; etc.

26 „Conflictul de la Vălani de Beiuș a atins, prin gravitatea evenimentelor desfășurate, cote inimaginabile și a luat o amploare care depășește imaginația oricărui om de bună credință, la limita gestului extrem al vărsării de sânge datorită neimplicării PS Sofronie, precum și a protopopului de Beiuș, pr. Ioan Balint, care nu a fost alături de preoții și credincioșii care apărau biserica, preferând să participe la un maslu de obște în comuna Budureasa. Pe toată perioada acestei zile de asediu (Duminica a treia din Postul Mare), pe buzele oficialităților și a conducerii forțelor de menținere a ordinii (jandarmerie, trupe speciale, SRL, Poliție etc.), reprezentate la cel mai înalt nivel din județ, era un singur cuvânt: „PS Sofronie, vinovat de acest conflict”. Pentru a argumenta această acuzație, aducem mărturia pr. Gabriel Avram din Pocola care a fost mediator împreună cu alți preoți prezenți la fața locului, între trupele speciale de intervenție și reprezentanții Episcopiei Greco-Catolice, pe de o parte și credincioșii din sat, pe de altă parte. Pr. Gabriel a fost martorul unei convorbiri telefonice între șeful de dispozitiv al trupelor speciale, inspector șef Liviu

încredințată lui spre păstorire. Ne întrebăm: dacă astfel s-ar fi comportat un episcop catolic cu cei pe care-i păstorea, câte ore sau zile ar mai fi rămas în respectiva funcție? Oricum aici se probează foarte bine cuvintele Mântuitorului, Care spune: *Păstorul cel bun își pune sufletul pentru oile sale. Iar cel plătit și cel care nu este păstor, și ale cărui oi nu sunt ale lui, vede lupul venind și lasă oile și fuge; și lupul le răpește și le risipește.* (Ioan 10, 11 - 13). Episcopul Sofronie însă nu numai că nu fuge, ci mai mult, se alătură lupului oferindu-i sprijinul logistic, asumându-și prin urmare un alt statut: *Furul nu vine decât ca să fure și să junghie și să piardă.* (Ioan 10,10) Suntem conștienți că acestea sunt cuvinte grele, însă inevitabile în cazul de față.

Faptul că 45 de preoți din protopopiatul Beiușului au semnat un memoriu împotriva episcopului Sofronie ne sugerează disperarea la care au ajuns preoții eparhiei sale, aceasta în contextul în care știu că riscă să rămână pe drumuri, din cauza caracterului răzbunător al tânărului episcop. Ceilalți, cărora prin manevre care amintesc de campaniile electorale li s-a solicitat semnarea de adeziuni favorabile arhipăstorului lor, nu au făcut-o din proprie inițiativă, ci la convocarea episcopului Sofronie, intimidați de prezența acestuia și amenințați în mod voalat cu represaliile foarte probabile care vor veni din partea acestui episcop, care a dovedit cu prisosință că nu ezită să se răzbune pe cei care i se împotrivesc.

Persecutarea propriilor preoți ortodocși, promovarea în episcopie a unui personal filo-catolic și numirea unui preot greco-catolic într-o parohie ortodoxă, ca și actul de apostazie de la ortodoxie prin slujirea sfințirii apei în comun cu episcopul greco-catolic sunt fapte care ne amintesc de propaganda perfidă a iezuiților care la începutul sec. al XVIII-lea, prin viclenie și înșelăciune, prin hărțuiri și violență, au impus răspândirea uniaticismului în Transilvania. Este semnificativ de observat asemănarea dintre episcopul Sofronie Drincec și mitropolitul Atanasie Anghel.

În preajma anului 1700, Atanasie Anghel, mimând cu multă fățărnicie supunerea și dragostea față de Ortodoxie, a reușit, după multe ezitări ale patriarhului ecumenic din acea vreme, să obțină hirotonia în mitropolit al Ardealului. La scurtă vreme însă a călcat cu totul legămintele făcute, trădând Ortodoxia în favoarea catolicilor prin semnarea actului uniației. Numai din interiorul ei Biserica Ortodoxă din Transilvania a putut fi surpată. Se vede că istoria se repetă. Sofronie Drincec, după ce a mimat fariseic ascultarea, blândețea și credincioșia față de Biserică, a ajuns în final să trădeze Ortodoxia.

Cum se poate explica comportamentul ierarhilor căzuți în apostazie?

În interviul acordat ziarului *Făclia* de Florentin Crihălmeanu, episcopul greco-catolic de Cluj-Gherla, ni se descoperă unul dintre scopurile pe care, foarte probabil, le urmăresc cei doi ierarhi apostazi. Printre altele acesta sugerează: „eu cred că regula trebuie să o facă și practica²⁷”. Adică, dacă în practică se realizează împreună-slujire și intercomuniune, atunci ar trebui ca aceste comportamente să fie tratate ca o nouă regulă și, prin urmare, să nu mai fie sancționate de Biserica Ortodoxă. Ideea nu este nouă. Ea a fost condamnată de Sfintele Sinoade ale

Popa și PS Sofronie. În această convorbire, inspectorul șef cere un sfat de detensionare a situației, iar ca răspuns PS Sofronie îl îndeamnă să intre în forță peste preoții și credincioșii care se opuneau ocupării cu forța a bisericii de către greco-catolici”. Extras din memoriul adresat Mitropolitului Bartolomeu Anania de către 45 de preoți ai protopopiatului Beiuș.

27 Ziarul *Făclia*, 21 iunie 2008.

Bisericii și, totodată, în scrierile tuturor marilor teologi ai secolului trecut, luând ca bază Tradiția ortodoxă (Cuviosul Iustin Popovici, părintele Dumitru Stăniloae, Arhimandritul Epifanie Teodoropulos și alții).

Orice teolog ortodox poate înțelege perversiunea acestei manevre și, din păcate, cât de bine explică ea comportamentul mitropolitului Nicolae și a episcopului Sofronie. În viziunea episcopului greco-catolic, aceștia nu fac decât să genereze o practică de intercomuniune, de fapt contribuie esențial la realizarea unei uniri de facto cu catolicii dincolo de orice dialog teologic, înainte ca aceștia să facă lepădarea ereziei despre *Filioque*, a primatului și infailibilității papale, a imaculatei concepții și a celorlalte învățături eretice introduse de la schismă și până astăzi.

Dacă această acțiune este dirijată de serviciile specializate ale Vaticanului, avem încă o dată dovada faptului că romano-catolicismul nu a renunțat nici astăzi la perversitatea tehnicilor prozelitiste ale iezuiților, încercând să obțină cu orice preț, fără să-i pese de adevărul de credință, stăpânirea asupra Bisericilor Ortodoxe. Dacă catolicii nu au nici o legătură cu actele celor doi ierarhi români, atunci, deși aceștia merită felicitați și medaliați de Papă pentru obediența gratuită pe care o dovedesc față de Vatican, ei trebuie să fie cât mai repede îndepărtați din demnitățile lor, acțiunile lor fiind incompatibile cu calitatea de ierarh ortodox. Ei pun într-o lumină foarte proastă chiar și Biserica Romano-Catolică, care, în cadrul actualului dialog ecumenic, s-a angajat să renunțe la prozelitism în favoarea dialogului.

Comportamentul și acțiunile mitropolitului Nicolae Corneanu și ale episcopului Sofronie Drincec demonstrează cu prisosință faptul că apostazia de la dreapta credință ortodoxă prin împărtășirea în comun și slujirea cu cei din afara Bisericii lui Hristos nu este un accident care să poată fi trecut cu vederea nici în cazul în care acești ierarhi și-ar declara regretul pentru cele săvârșite. Cele două acțiuni de intrare în comuniune maximă cu schismaticii sunt, după cum se vede, doar stadii necesare al unui mai vast proces de apostazie de la credința ortodoxă, în care cei doi ierarhi atrag și turma pe care o păstoresc.

Faptul că necredincioșii, atei, ereticii și schismaticii se arată a fi astăzi susținătorii fervenți ai mitropolitului Nicolae ne indică cu claritate care este adevărata turmă a acestui arhieru. Cât de întâmplător este faptul că Biserica Romano-Catolică și cea Greco-Catolică cheltuiesc energie, timp și importante fonduri în campania de apărare a lui Nicolae Corneanu, convocând sute de credincioși cărora le plătesc cheltuielile de transport pentru a manifesta în favoarea mitropolitului dezavuat de ortodocși? Oare din dragoste pentru Biserica Ortodoxă, cei care nu ratează nici o ocazie să o critice, să-i fure credincioșii și să-i răpească bisericile sunt speriați de posibilitatea înlocuirii mitropolitului Corneanu cu un adevărat păstor al Bisericii Banatului, cu un apărător ferm al dreptei credințe²⁸? Semnarea de către greco-catolici a memoriului antiromânesc și antiortodox adresat de Tokes parlamentului European este o dovadă în plus a „fidelității” acestora față de neamul românesc și a „bunei credințe” față de Biserica Ortodoxă.

Unde s-a mai văzut în istoria Bisericii ca eterodocșii să se considere îndreptățiți a avea un cuvânt de spus în hotărârile pe care Sfântul Sinod al Bisericii trebuie să le ia

28 „«Nu vreau să mă gândesc cu cine am putea să ne trezim aici. Nu aducem presiuni asupra Sfântului Sinod, dar trebuie să se vadă o susținere», a declarat, la rândul său, preotul greco-catolic Ovidiu Nicolae Teodorescu”. În articolul *ÎPS Corneanu susținut de intelectualii bănățeni*, în *Evenimentul Zilei*, Luni, 23 Iunie 2008.

pentru apărarea dreptei credințe? Aceasta sugerează gravele mutații produse în mentalitatea oamenilor ce trăiesc într-o societate tot mai secularizată și, totodată, indică nașterea unei noi dictaturi care se insinuează în viața societății și a Bisericii: aceea a ideologiilor atee camuflate în spatele așa-zisei opinii publice, în fond, a duhului stăpânitorului lumii acesteia.

Având în vedere toate acestea, venim înaintea arhierilor voastre cu rugămintea ca în judecarea celor doi ierarhi apostatați să aveți în vedere atât căderea acestora din dreapta credință ca păcat personal și comunitar, cât și tulburarea pe care o aduc și pericolul pe care-l reprezintă aceștia pentru viața și acțiunea viitoare a Bisericii. Știm foarte bine cine pescuiește în ape tulburi. Eterodocșii, fie ei schismatici stiliști, uniați sau alți eretici, abia așteaptă să răpească pe credincioșii ortodocși aflați în starea de confuzie și tulburare pe care au creat-o ierarhii apostatați.

Probabil că sancționarea la momentul potrivit a împreună-slujirii cu greco-catolicii a episcopului Sofronie l-ar fi determinat pe mitropolitul Corneanu să fie mult mai precaut în manifestarea liberă a „iubirii” nelimitate față de eterodocși, oprindu-l să se împărtășească cu greco-catolicii. De asemenea, caterisirea de urgență a mitropolitului Corneanu, în prima săptămână după ce s-a lepădat public prin gestul său de credința și învățătura Sfintei Scripturi și a Sfintelor Sinoade ale Bisericii ar fi împiedicat campania antiortodoxă și antibisericească desfășurată în ultimele săptămâni. Avem convingerea că orice fel de amânare a soluționării cazurilor mitropolitului Corneanu și a episcopului Drincec este în favoarea dușmanilor Bisericii Ortodoxe. Internarea în spital a lui Nicolae Corneanu poate fi socotită o nouă strategie de justificare a amânării judecării Sfântului Sinod, însă lipsa mitropolitului Corneanu de la viitorul sinod nu ar trebui să aibă nici un efect, deoarece în cazul apostaziei prin împărtășirea cu ereticii nu mai trebuie puse întrebările lămuritoare, faptele vorbind de la sine. De altfel, în ambele cazuri, înregistrările video, fotografiile și declarațiile înregistrate audio sunt suficient de elocvente. Dacă totuși manipulările diplomatice sau presiunile externe ar da sorți de izbândă vrășmașilor lui Hristos, prin mușamalizarea cazurilor în contextul unor amânări succesive, atunci consecințele ar putea fi dintre cele mai grave:

1. Necondamnarea de către Sfântul Sinod al BOR a celor care singuri s-au exclus din Biserică prin faptele lor ar putea fi lecturată ca o încuviințare tacită a atitudinii apostate, ceea ce ar putea atrage consecințe eclesiologice extrem de grave la nivelul raporturilor cu celelalte Biserici Ortodoxe;

2. Potrivit învățăturii Bisericii, harul dumnezeiesc se îndepărtează de la cei care continuă să-i pomenească pe ierarhii căzuți de la dreapta credință, căci părăsirea harului este una dintre consecințele principale ale apostaziei. Ca atare, ar fi primejduită însăși slujirea Sfintei Liturghii odată cu a celorlalte Sfinte Taine, deci mântuirea tuturor celor care rămân în comuniune cu ereticii;

3. Creșterea tensiunilor între greco-catolici și ortodocși în zonele în care aceștia conviețuiesc, până la escaladarea acestora prin violență;

4. Disoluția completă a conștiinței ortodoxe la cei care vor găsi un model de urmat în comportamentul celor doi ierarhi;

5. Răspândirea practicii slujirii împreună și a inter-comuniunii cu eterodocșii cu următoarele rezultate:

a) unii vor invoca această practică pentru a proclama falsa unire cu eterodocșii, fără ca aceștia să se fi lepădat în prealabil de concepțiile eretice pe care le împărtășesc, conform cerințelor Sfințelor Canoane;

b) aceasta va duce la apariția unor grave tensiuni în interiorul BOR, între cei care nu condamnă pe cei care practică inter-comuniunea și cei care, potrivit canoanelor, vor invoca excluderea celor care au apostat;

c) eventuala inter-comuniune a unor preoți și ierarhi cu romano-catolicii va conduce în mod automat la apariția unor tensiuni inter-bisericești cu efecte imprevizibile. Deja toate Bisericele Ortodoxe așteaptă cu îngrijorare și preocupare rezultatul ședinței sinodului din luna iulie;

d) poziția reprezentanților români în dialogul teologic cu catolicii riscă să fie subminată în relația cu celelalte Biserici Ortodoxe participante, întrucât susținerea pe care greco- și romano-catolicii o acordă mitropolitului Nicolae nu poate fi lecturată decât ca o încercare de a impune comuniunea pe ușa din dos și deci unirea, adică de a eluda calea dialogului și rezolvarea reală a diferendelor;

6) Pe fondul acestor confuzii, tensiuni și conflicte și a slabei catehizări, mulți dintre credincioșii Bisericii noastre vor pierde complet cârma și vor fi conduși la o completă superficialitate și indiferență; de asemenea, cei „de stânga” se vor îndrepta spre catolici și spre diferite confesiuni creștine neoprotestante, pe când cei „de dreapta” își vor găsi refugiul la stiliști;

7) Din toate acestea, vrășmașii Bisericii lui Hristos nu vor avea decât de câștigat. Contextul stării de confuzie și instabilitate create le va înlesni acestora atingerea scopului urmărit: crearea dezbinării în Biserica Ortodoxă Română.

Înainte de aceasta însă, dacă vom constata că, în urma presiunilor catolicilor și ale greco-catolicilor, Sfântul Sinod este constrâns să treacă cu vederea apostazia celor doi ierarhi, vom cere cu stăruință tuturor Bisericilor Ortodoxe să întrerupă dialogul cu Biserica Romano-Catolică, până când aceasta nu va renunța la mișcările din culise, susținute de servicii și societăți secrete, la mijloacele de corupere sau intimidare a ierarhilor ortodocși.

Scriindu-vă aceste rânduri în numele poporului nostru dreptcredincios, atât de împovărat de ispitele și durerile veacului în care trăim, vă asigurăm că vă suntem alături cu rugăciunile, cu cuvântul și viața întru păzirea fără prihană a dreptei credințe, nădejdea mântuirii sufletelor noastre. Avem nădejdea că în Duhul Sfânt arhierii voastre veți reuși să curățați cât mai curând rana care amenință să cangreneze și să sfâșie trupul Bisericii noastre.

Având conștiința că viața noastră păcătoasă împiedică cuvântul mărturiei noastre să dobândească puterea Duhului Sfânt spre luminare și convingere, îi invocăm în aceste momente dificile pe Sfinții Mărturisitori români Nicolae Oprea, Moise Măcinic, Atanasie Tudoran, Constantin Brâncoveanu și cei dimpreună cu ei, pe martirii știuți și neștiuți ai împotrivirii față de uniație, pe sfinții ierarhi apărători și mărturisitori ai dreptei Credințe Ortodoxe din ținuturile românești, și cu aceștia pe toți mărturisitorii dreptei credințe din toate timpurile și din toate locurile, ierarhi, preoți, călugări și simpli creștini binecredincioși, pentru a ne fi sprijin, știut fiind că ei sunt acum rugători neîncetați la tronul lui Dumnezeu pentru mântuirea neamului nostru, pentru păzirea fără meteahnă a credinței ortodoxe.

Astăzi 29 iunie, la Prăznuirea Sfinților Apostoli Petru și Pavel